

<i>Kapitel- nummer</i>	<i>Rubrik</i>	<i>Sida nummer</i>
	Förord	3
Avd 1	Kan människan själv lösa de problem som hon skapar?	7
1	Guds unika vishet	8
2	Bilden av den korsfäste	14
3	Den kluvna människan	18
Avd 2	Synden – finns den? Vad ställer den till med?	23
4	Begreppet synd	24
5	Syndens skada	28
6	Ensamhetens gåta	31
7	Vreden	36
Avd 3	Förlåtelsens juridik	41
8	Guds vrede	42
9	Straffa den oskyldige	46
10	Guds helighet	53
Avd 4	Djävulens roll	60
11	Makterna	61
12	En ond ande från Herren	66
Avd 5	Tro, förtroende – och ensamhet	72
13	Av nåd – genom tro	73
Avd 6	Bli fri från sig själv	79
14	Meningslös tillvaro	80
15	Den man älskar blir man lik	85
16	Lögnens makt	89
17	När begäret vaknar	93
18	Medberoende	99
19	Ett kärt samtalsämne	104
20	Vid Damaskus	109
Avd 7	Paulus uppenbarelse	114
21	Nådens herravälde	115

<i>Kapitel- nummer</i>	<i>Rubrik</i>	<i>Sida nummer</i>
22	Jesus tagen till påseende	121
23	Lagens verkan	125
24	Jesu Kristi tro	130
25	Från mörker till ljus	136
26	I templet	141
27	Försoningen	145
28	Segev över Satan	150
29	Uppståndelsen	156
30	Nyorientering	161
31	Löftet	165
32	Förbundsfolket	171
Avd 8	Litteratur	177
	Biblar och referenslitteratur	179

Förord

Om all synd kunde avskaffas skulle flertalet psykoterapeuter och själavårdare få se sig om efter något annat att göra.

I båda formerna av vård sysslar man nämligen i huvudsak med skador som uppkommit genom någons synd. Det kan vara klienten själv som har syndat men skadan kan också ha uppkommit genom andras synd. Ytterst gäller det därför att man måste komma till rätta med frågor om skuld, vems skulden än är.

Inom sekulär psykiatri och terapi brukar man sätta en ära i att vara värdeneutral – alltså fri från moraliska bedömningar. Samtidigt ska man lösa problem som ofta beror på egen eller andras omoral – i ordets vidaste mening. Konsekvensen brukar bli att man fritt kan tala om andras skuld men inte lika öppet om klientens egen.

Det är när man kommer till frågor om skuld som själavården visar sin styrka. Den försöker inte prata bort någon skuld. Den har dessutom en konsekvent lära om varför vi alla syndar och vad synd kan få för konsekvenser. *Det bästa av allt är dock att frälsningen erbjuder Guds kraft till djupgående hjälp.* Själavårdaren kan nämligen be Gud att klienten skall få kraft till alla slag av försoning.

Denna kraft gör det möjligt för klienten att bli fri från bitterhet, hat och nedstämdhet genom att han fullt ut kan förlåta den eller dem som syndade. Dessutom kan han själv få förlåtelse för egna synder. Allt detta gör att man kan tala om skuldfrågorna utan att behöva sopa något under mattan.

Att erfara Guds förlåtelse för synder som man själv gjort är något helt annat än att ”acceptera och bearbeta sina misstag”. Genom att det finns en konkret och objektiv förlåtelse kan man som själavårdare också tala med en människa om hennes egen skuld utan att samtalet behöver leda till permanent skam. Givetvis gör man det med all sorts finkänslighet men man kan ändå göra det för att befria.

Tidig konflikt

Den kristna läran om frälsningen är alltså en viktig utgångspunkt för all kunskap i själavård. Denna lära bygger mest av allt på aposteln Paulus förkunnelse som vi i någon mån möter i Apostlagärningarna men främst i hans brev. Dessa brev innehåller därför en mängd kunskap som Paulus är ensam om.

Hur fick då Paulus denna unika kunskap? I Galaterbrevet betonar han med eftertryck att han inte lärt sig ”sitt” evangelium av de tolv i Jerusalem utan direkt från Kristus genom en uppenbarelse. Det som var unikt för Paulus förkunnelse stod nämligen i någon sorts konflikt med det som lärdes ut bland de Jesus-troende i Jerusalem. Redan cirka tjugo år efter Jesu himmelfärd fanns det alltså i

något viktigt avseende två versioner av evangeliet.

Luther och judarna

Martin Luthers bild av denna konflikt har dominerat den protestantiska teologin fram till våra dagar. Han gav antikens judendom en beskrivning som liknade hans egen syn på den samtida katolska kyrkan. Luther stred mot påven som sålde avlatsbrev (= frälsning på grund av gärningar). Paulus kämpade mot dem som ville att hednakristna skulle omskäras och hålla lagen. Luther menade att detta var samma sak om än i något annan förpackning.

Därmed hade Luther förklarat att judendom bara skulle gå ut på att man med goda gärningar måste ”köpa” Guds nåd. All judendom skulle enligt honom ha varit som lära och liv hos de fariseer som Jesus kom i konflikt med och som Paulus beskrev som falska bröder när han talade om församlingen i Jerusalem (Gal 2). Allt fler protestantiska teologer håller i dag före att Luther misstog sig.

För det första är det inte sann judendom att nåden måste köpas. Det har heller aldrig varit det. Jesus anklagade inte de gärningsfixerade fariseerna för att de förkunnade dålig kristendom utan för att deras *judendom* bara var livlös lära.

Sedan sade Jesus till folket och till sina lärjungar: "På Moses stol sitter de skriftlärdade och fariseerna. Allt vad de lär er skall ni därför göra och hålla, men efter deras gärningar skall ni inte handla. Ty de talar men handlar inte. (Matt 23:1-3)

Villfarelsen att Guds nåd måste köpas är dessutom inte speciellt judisk. Den finns lite överallt och fanns antagligen även bland vissa judar på Paulus tid. I dag möter man den hos varje kristen som säger sig vara en ”dålig kristen”.

Kyrkans antisemitiska tradition gör att vi kristna alltför lätt blir blinda för det faktum att Israels ledare ville döda Jesus *för att så många judar trodde på honom*. Det Luther gjorde var en generalisering byggd på okunnighet och gammal kyrklig antisemitism. I Luthers eget liv ledde hans tolkning av den konflikt som Paulus utlöste att Luther några år före sin död författade en våldsamt antisemitisk bok som nazisterna älskade.

Vad motsättningen mellan Paulus och Jerusalem egentligen bestod i råder det i dag rätt delade meningar om. Den fick en sorts provisorisk lösning vid apostlamötet i Jerusalem genom att man bestämde att hedningar som kommit till tro inte behövde omskäras. Men förstår vi egentligen varför detta var en så viktig fråga för Paulus att han valde att ta en konflikt där han riskerade att bli dödad så som han tidigare själv hade dödat andra? Vi har många anledningar att fortsätta att söka en djupare förståelse av vad Paulus egentligen ville säga oss.

Helheten och delarna

Den uppenbarelse som Paulus fick tycks ha gett honom en sorts frälsningens helhetsbild som han sedan i sina olika brev har lämnat ut i portioner. Dessas storlek och innehåll bestämdes ofta av läget i den församling som han skrev till.

När vi ska leta efter denna helhetsbild av frälsningen uppstår det lätt ett Moment 22. Vi behöver ha sett helheten för att förstå hur de enskilda texterna ska tolkas. Ändå kan vi bara närma oss en kunskap om helheten genom att först tolka de enskilda texterna – trots att detta är svårt.

Ett stort hinder för vår förståelse av både delarna och helheten består i att vi inte vet vad de olika facktermerna betyder. Paulus för nämligen i sin förkunnelse in en rad termer som hans budskap vilar på och som han ändå aldrig definierar. Man vet inte ens om orden har exakt samma betydelse i de olika breven. Paulus tänkte sig antagligen inte att teologer och andra bibelläsare skulle studera hans brev som viktiga delar av ett Nya testamente. Jesus skulle ju så snart komma tillbaka och därför skulle det säkert inte behövas.

Ett par exempel

Låt oss ta ett exempel på en viktig text som är laddad med betydelsefulla men likväl odefinierade begrepp:

Ty livets Andes lag har i Kristus Jesus gjort mig fri från syndens och dödens lag. Det som var omöjligt för lagen, svag som den var genom den syndiga naturen, det gjorde Gud genom att sända sin egen Son som syndoffer, han som till det yttre var lik en syndig människa, och i hans kropp fördömde Gud synden. Så skulle lagens krav uppfyllas i oss som inte lever efter köttet utan efter Anden. (Rom 8:2-4)

Här vimlar det av frågetecken. Vad är syndens och dödens lag? Vad är den syndiga naturen (= köttet)? Vad betyder det att Jesus blev ett syndoffer? I grundtexten står det bara att han kom ”för synd”. Vad innebär det att Gud dömde synden *i hans kropp*? Vad betyder det att lagen blev försvagad? Ska lagens krav uppfyllas i oss som tror? Skulle vi inte vara fria från lagen? Vad är då livets Andes lag? I denna bok ska vi göra en resa genom Paulus begreppsvärld för att söka svaret på dessa och många andra frågor. Vi kommer att upptäcka en kanske oväntad helhet genom att begreppet Guds lag ska få en betydelse som Paulus tydligt uttalar men som vi oftast inte lägger märke till.

Vill du ha ett annat exempel på hur svår Paulus kan vara kan du försöka att jämföra samman dessa två citat ur ett och samma brev till en enhetlig läropunkt:

Alla som har syndat utan lagen kommer också att bli förtappade utan lagen, (Rom 2:12)

Lagen åstadkommer ju vrede. Men där ingen lag finns, där finns inte heller någon överträdelse. (Rom 4:15)

Hur ska vi då läsa?

Inte så få teologer försöker förenkla tolkningen av Paulus genom att jämföra breven inbördes för att kunna ta bort de brev som kan misstänkas vara skrivna av andra som bara lånat hans namn. Personligen ansluter jag mig inte till det synsättet. Inom experimentell naturvetenskap har man som ett viktigt sanningskrav att olika forskare ska komma till samma resultat när de använder

samma metod på samma fråga. Så är det dock inte alls inom den historisk-kritiska teologin. Där läser man ofta Bibeln under de självklara villkoren att alla texter till viktiga delar är legender eller rent påhitt och att teologen skulle vara kompetent att skilja det äkta från det falska. Eftersom åtminstone det senare med säkerhet är fel har den sortens bibelläsning sedan 200 år lett till att man alltför ofta tappat bort frågan vad Bibeln har att säga oss om man tar den som den är.

Vilka krav ska vi då ställa på de tolkningar vi gör om vi läser Bibeln utan att ändra dess text?

- 1) Det är bra om viktiga påståenden kan styrkas med många texter som uttrycker samma sak på olika sätt. Det är extra bra om dessa texter kommer från olika bibelböcker – gärna både GT och NT.
- 2) Det bör helst inte finnas texter som tydligt talar emot de slutsatser vi drar.
- 3) Helheten i våra slutsatser bör visa på en Gud som är ljus och utan mörker (1 Joh 1:5). Detta är ett svårt kriterium eftersom vi själva bär på mörker. Men Guds rike styrs med nåd och inte med makt och slutsatserna bör därför peka på att vi är på väg just mot ett sådant rike.

Dessa principer har jag försökt följa i den bok som du nu håller i. Punkterna två och tre ställer stora krav på den som vill utforska Bibeln. Vem kan med säkerhet påstå att det inte skulle kunna finnas texter som talar emot ens teologi? Man kan bara säga att man själv inte har funnit några. Sedan kan ju andra hitta dem och då måste slutsatserna justeras eller skrotas.

Bokens syfte

Min avsikt är tvåfaldig. Jag vill för det första lägga fram ett *förslag* till tolkning av Paulus brev i hopp om att du som läsare ska förstå mer av vad han vill säga oss om frälsningen – vad den är och varför den krävde Guds Sons död på ett kors. För det andra vill jag beskriva på vad sätt Paulus ofta mycket abstrakta undervisning kastar ljus över många vardagliga problem som man möter i själavården. Dessa två syften gör att vissa kapitel blir abstrakta och ”teologiska” medan andra får illustrera teologin genom att vara konkreta och vardagliga.

Liksom i mina tidigare böcker är texten skriven som ett ”så här är det” utan alltför många tröttande om, men eller kanske. Självfallet tror jag inte att mina tolkningar skulle vara slutgiltiga.

Bibelcitaten är hämtade från Svenska folkbibeln om inget annat anges. Har jag valt någon annan översättning har det ofta varit för att det svenska språket i den valda tolkningen framstått som tydligare, oftast inte för att den versionen säger något som inte står i några andra biblar. Skulle så vara har jag alltid kollat mot grundtexten. En översikt av de biblar och lexikon som jag använt finns i slutet av boken.

Möln dal i augusti 2009

Sven Reichmann

Kan människan själv lösa de problem
som hon skapar?

I

Guds unika vishet

När aposteln Paulus i inledningen till Romarbrevet ska presentera sitt ärende och sitt budskap gör han det med följande ord:

Jag skäms inte för evangelium. Det är en Guds kraft som frälser var och en som tror, först juden och sedan greken. (Rom 1:16)

Han kallar budskapet för evangelium vilket betyder ett budskap om glädje och seger. Och budskapet är märkligt nog inte bara information utan det *är en kraft!* Den som hör det måste alltså räkna med att bli påverkad – i bästa fall till frälsning, ett ord som också kan betyda räddning eller befrielse.

Ingen skam

Varför skulle Paulus skämmas för ett så underbart budskap? Han svarar själv i ett annat av sina brev, det första till Korinth:

Ty detta budskap om korset är en dårskap för dem som blir förtappade, men för oss som blir frälsta är det en Guds kraft. (1 Kor 1:18)

Budskapets kärna – frälsningen – handlar om Jesu korsfästelse, och det vi där har att säga kan många uppfatta som galenskap. Alla som hör det blir påverkade men långt ifrån alla blir positiva eller glada av glädjens budskap. Ty om budskapet inte får påverka till liv blir det i stället till förhärdelse emot evangeliet (= död).

Ty vi är en Kristi rökelse inför Gud bland dem som blir frälsta och bland dem som blir förtappade, för de senare en doft av död till död, för de förra en doft av liv till liv. (2 Kor 2:15-16)

Och Simeon välsignade dem (= Jesus, Josef och Maria) och sade till hans mor Maria: "Se, denne är satt till fall och upprättelse för många i Israel och till ett tecken som blir motsagt. Ja, också genom din själ skall det gå ett svärd. Så skall det bli uppenbart vad många människor tänker i sina hjärtan." (Luk 2:34-35)

Den kraft Paulus talar om bringar läkedom och befrielse in i somligas liv medan andra blir förargade eller hånfulla. I båda fallen är det samma kraft. Den avgörande frågan är om man är villig att lyssna och pröva eller om man hellre hånar och angriper både budbäraren och hans budskap. Den positiva, lyssnande attityd som kallas tro är inget blint eller auktoritärt accepterande. Den lämnar allt tänkbart utrymme öppet för kritiskt tänkande och frågor. Man får gärna lov att pröva och att treva sig fram. Den tydligaste motsatsen, den attityd som ställer en utanför trons område, består i det *reflexmässiga* försvar där inga motargument

är för dåliga. Otron har i princip beslutat sig redan innan den hört vad det är fråga om. Sann tro är mer en fråga om äkta, lyssnande ödmjukhet än om säker visshet. Den börjar med viljan att både lyssna och pröva.

Som budbärare måste man därför räkna med att många betraktar en som antingen känslostyrd och naiv eller som beräknande och manipulativ. Man blir lätt så ifrågasatt att man automatiskt frestas att börja smyga med de delar av tron som på samma gång är de viktigaste och mest anstötliga. Sådant smygande kan bestå i att man nöjer sig med att tala länge och i mycket allmänna ordalag om kärleken och om Guds kärlek, som påstås acceptera allt. I så fall aktar man sig för att i onödan komma in på så upprörande saker som detta att alla människor skulle vara syndare som måste räddas undan en svår evighet efter döden genom att Guds Son fick dö på ett kors.

Vem vill inte höra mycket om kärleken? Men om vår situation ska tecknas i så mörka färger som att Guds egen Son måste torteras till döds för att rädda också den mest skötsamme från katastrof, och om Guds kärlek ska ta sig så underliga uttryck vill man kanske hålla sig på avstånd som lyssnare. Och som förkunnare kanske man snabbast möjligt glider över dessa de minst publikfriande passagerna.

Om budbäraren gör detta mister budskapet förvisso sin kraft till att irritera somliga. Men å andra sidan befriar det heller ingen. Man kan som förkunnare bli helt socialt accepterad. Dessvärre sker det bara till priset av att människor som skulle kunnat få hjälp i detta livet eller bli räddade inför evigheten inte får kraften till en pånyttfödelse och ett förvandlat liv. Den kyrkliga verksamheten blir politiskt och kulturellt korrekt men samtidigt livlös och meningslös.

Det har gjorts undersökningar där man jämfört växande församlingar med sådana som inte växer. De har gett oss en ganska entydig slutsats. I växande församlingar glider man inte förbi det som Paulus kallar korsets anstöt (Gal 5:11).

Gud vill ha det så

Om vi fortsätter att läsa i det första brevet till Korinth förstår vi snart att detta inte är en tillfällighet. Gud har med full avsikt format budskapet just så att det antingen ska vara anstötligt och fullt av liv eller välsmakande och dött. Gud söker nämligen inte intresserade anhängare utan omvända lärjungar. Vi läser samma vers som förut och fortsätter ett litet stycke.

Ty detta budskap om korset är en dårskap för dem som blir förtappade, men för oss som blir frälsta är det en Guds kraft. Det står ju skrivet: Jag skall göra de visas visdom om intet, och de förståndigas förstånd skall jag slå ner. Var är de visa? Var är de skriftlärdade? Var är den här världens ordvrängare? Har inte Gud gjort den här världens visdom till dårskap? Jo, eftersom världen i sin visdom inte lärde känna Gud i hans vishet, beslöt Gud att genom den dårskap som vi predikar frälsa dem som tror. Ty judarna begär tecken och grekerna söker visdom. Men vi predikar Kristus som korsfäst, för judarna en stötsten och för hedningarna en dårskap. Men för de kallade, både judar och greker, predikar vi

Kristus som Guds kraft och Guds vishet. Ty Guds dårskap är visare än människor, och Guds svaghet är starkare än människor. (1 Kor 1:18-25)

Gud har ett mål. Berättelsen om syndafallet gör klart för oss att människan söker kunskap och vishet bland annat för att själv kunna styra sin tillvaro och därmed göra sig oberoende av Gud och bli som Gud – sin egen gud. Därför vill Gud få den aspekten av människans vishet att komma till korta. Han leder individens liv lika väl som mänsklighetens historia mot en situation – döden om inte annat – som vi inte klarar av att råda över med vår kunskap, beräkning eller smartness. Där ställs vi alla inför alternativet att låta honom vara Gud eller gå under i vårt förmenta oberoende.

Gud sågar alltså ner det träd i Lustgården som ger kunskap om gott och ont. Den kunskapen frestar oss nämligen mer än vi förstår till att försöka skapa en värld där vi klarar oss utan Gud, en där vi själva kan vara våra egna gudar som formulerar sin egen moral och har liv och död i sina egna händer. Vi vill ha kunskap om gott och ont för att kunna välja det goda – för egen räkning. Om det valet samtidigt innebär något ont för andra blir det alltför lätt deras problem.

När vi söker svar på frågan varför Jesus måste dö för vår skull ställs vi inte bara inför en verklighet och tankevärld som är större än den vi intellektuellt kan omfatta. Det stora hindret ligger inte i vårt förstånd utan i vår vilja. *Så länge vi inte vill låta Gud vara Gud måste vi nästan med avsikt söka en vishet som på viktiga punkter avviker från hans. Guds vishet tenderar därför att inte bara bli större än vår utan dessutom radikalt annorlunda.* Får han inte leda vårt förstånd rätt låter han i stället sin vishet framstå som dårskap för vårt mänskliga förstånd. Det är vår vishet som är sjuk, inte hans. Men han gör inga försök att anpassa sin vishet till vår eftersom han inte vill att vi ska kunna närma oss honom eller ta över hans auktoritet enbart på basen av vår egen filosofiska analys. Ty då vore han inte Gud. Givetvis vill han inte heller att våra filosofier om livet och världen ska kunna ersätta vårt beroende av honom så att vi inte alls skulle behöva söka oss till honom. *Gud vill därför inte bli bevisad utan han vill bli trodd.* Tron är inte en halvdålig form av kunskap eller vetenskap utan den är något helt annat som i sig själv är omistligt. Denna fråga ska vi återkomma till senare.

Ingen vältalighet

Lite senare i samma brev påminner Paulus sina vänner i Korinth om hur det var när han första gången förkunnade evangelium för dem.

När jag kom till er, bröder, var det inte med stor vältalighet eller hög visdom som jag predikade Guds hemlighet för er. Jag hade nämligen bestämt mig för, när jag var hos er, att inte veta av något annat än Jesus Kristus och honom som korsfäst. Svag, rädd och mycket orolig kom jag till er. Och mitt tal och min predikan bestod inte i ord som skulle övertyga genom mänsklig visdom utan genom en bevisning i Ande och kraft. Vi ville inte att er tro skulle bygga på människors visdom utan på Guds kraft. (1 Kor 2:1-5)

Paulus tycks ha varit noga med att inte bli alltför mänskligt övertygande och

kanske inte ens så intellektuellt förklarande som jag försöker vara med denna bok. I alla händelser ville han att de som kom till tro genom hans predikan skulle göra det för att de låtit sig påverkas av den helige Ande och inte bara av honom, Paulus. Själv ville han just därför stå under Andens maximala påverkan eftersom han var spänd inför uppgiften att berätta om det delvis obegripliga. Denna påverkan av Anden kunde i sin tur bäst komma till stånd genom att han för sitt eget inre påminde sig bilden av den korsfäste.

Det evangeliska budskapet finns alltså inte i de rena bokstäverna (vilket bl a betyder att man som troende inte är bokstavstroende i den mening som trons kritiker påstår). Snarare hänger budskapet ihop med att Guds Ande bekänner sig till Bibelns text och till varje sund utläggning av bibelordet. Anden och Ordet kommer därmed att tillsammans påverka läsaren eller åhöraren till den livsförvandling som ingen människa på lång sikt klarar sig utan. Ordet och Anden utgör därför en odelbar helhet, där Ordet är information och Anden är inspiration eller liv. Man kan inte spjälka upp denna enhet utan att budskapet förlorar sin förmåga att väcka och ge liv. Allra djupast sett utgörs dock evangeliet inte ens bara av Ordets information och Andens påverkan sammantaget. Det består av en korsfäst frälsare – av Jesu egen person. Och budskapet om korset ställer oss inför hans egen närvaro, som vi kan öppna oss för eller värja oss emot.

Bästa möjliga

Detta kan vi förstå när vi läser hur Paulus skrev till församlingarna i Galatien. När Paulus hade rest därifrån hade man fått besök av predikanter som förklarade att det evangelium som Paulus hade predikat inte var tillräckligt. Det krävdes dessutom en kompletterande omskärelse som skulle medföra att man kom att gå in under det gamla förbundets villkor. I full förtvivlan skrev Paulus

Ni dåraktiga galater! Vem har förhäxat er, ni som har fått Jesus Kristus framställd f r era ögon som korsfäst? Endast det vill jag veta: tog ni emot Anden genom att hålla lagen eller genom att lyssna i tro? (Gal 3:1-2)

Paulus hade målat bilden av den korsfäste. Människorna hade lyssnat. Säkert hade de inte begripit allt – för vem g r det? – men de hade tillåtit sig att utan förutfattad mening lyssna till budskapet om Guds godhet. Och då hade de öppnat sig för den helige Ande som hade påverkat dem och bekräftat Ordet med under och tecken. Kunde det bli bättre? Vilken intellektuell kunskap eller vilken trohet mot lagen kunde  vergl nsa den frihet som bilden av den korsfäste Jesus förmedlade till dem som ville dröja vid den och ödmjukt begrunda den? Om fokus flyttades till något annat, framför allt om trons rättfärdighet skulle *förbättras* genom ens egna gärningar, kunde resultatet bara bli en katastrofal förminskning.

Paulus hade redan spelat ut sitt trumfkort – det som bara målade bilden av den korsfäste. Hur skulle han nu predika för att föra dem tillbaka? Det han såg som just en förminskning av evangeliet hade de ju börjat se som en väg till växande lydnad och mognad. Man kan förstå hans hj rtesuck längre fram i brevet:

Mina barn, som jag nu än en gång med smärta föder, tills Kristus har tagit gestalt i er, jag skulle önska att jag nu var hos er och kunde ändra mitt tonfall, för jag vet mig ingen råd med er. (Gal 4:19-20)

Predika Kristus

För just budskapet om den korsfäste är Guds vishet och Guds kraft.

Filippus kom ner till staden Samaria och predikade Kristus för folket. Och de höll sig endräktigt till det som Filippus predikade, när de hörde och såg de tecken som han gjorde. Ty under höga skrik for orena andar ut ur många människor, och många lama och lytta botades. Och det blev stor glädje i den staden. (Apg 8:5-8)

Evangeliet utgår alltså från bilden av en allmaktens Gud vars Son av fritt val låter sig födas som människa för att förnedras och torteras till döds. Genom att låta sig bli orättfärdigt dömd och dödad av människor vill han rädda människor som han själv skapat. Det är inte svårt att hitta skäl för att betrakta denna lära som galenskap.

Vi kommer att läsa mycket i de brev som aposteln Paulus skrev. Han visste av erfarenhet vad det ville säga att byta från att vara Jesu fiende till att bli evangeliets ivrigaste förkunnare. Han hade verkligen tyckt att evangeliet var något att skämmas för. Och han mötte givetvis förakt när han berättade om det oerhörda – precis som kristna kan göra än i dag.

När de hörde Paulus tala om uppståndelsen från de döda, började några håna honom, men andra sade: "Vi vill höra dig tala om detta en annan gång." Därmed lämnade Paulus dem. (Apg 17:32-33)

Fanatism eller insikt?

Ibland har man försökt förklara Paulus djupa omvändelse genom att beteckna honom som en allmän fanatiker som slagit över från en ytterlighet till en annan i kraft av någon sorts extrem, svart-vit personlighet. Själv förklarar han att han mötte den uppståndne Kristus som gav honom kunskap både om sig själv och om det obegripliga genom en uppenbarelse. Jesu uppståndelse kunde han ju nu i alla händelser varken betvivla eller förneka. Han fick djupare än någon annan se hur det han hållit för villfarelse i själva verket hängde ihop med en enorm logik.

Jag vill göra klart för er, bröder, att det evangelium som jag har predikat inte kommer från människor. Jag har inte fått det eller lärt mig det av någon människa. Jag har tagit emot det genom en uppenbarelse från Jesus Kristus. (Gal 1:11-12)

Det är den logiken vi ska ge oss ut på spaning efter i denna bok. När Paulus beskrivit viktiga delar av sin uppenbarelse brister han ut i en lovprisning. Den uttrycker en beundran inför det som är så genialt och så oerhört högt över vår horisont att ingen filosof kan spekulera ut det som Paulus hade fått som en uppenbarelse.

O vilket djup av rikedom och vishet och kunskap hos Gud! Hur outgrundliga är inte hans domar och hur outrannsackliga hans vägar. Vem har lärt känna Herrens sinne eller vem har varit hans rådgivare? Eller vem har först givit honom något som han måste betala igen? Av honom, genom honom och till honom är allting. Honom tillhör äran i evigheter, amen. (Rom 11:33-36)

Paulus har inte väl prisat Gud för hans vishet förrän han uppmanar oss att låta Gud på samma sätt förnya också oss själva till en samstämmighet med Guds person och plan.

Och anpassa er inte efter den här världen, utan låt er förvandlas genom sinnets förnyelse, så att ni kan pröva vad som är Guds vilja, det som är gott och fullkomligt och som behagar honom. (Rom 12:2)

Låt dig förvandlas. Tillåt Gud att göra det så att han får förnya hela din varelse.